

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. S. A.**, narozený dne x
státní příslušností x
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2021 č.j. KRPA-22260-20/ČJ-2021-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem

správního vyhoštění; doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. V žalobě žalobce namítal, že v Turecké republice byl pronásledován z politických důvodů, a proto odsud uprchl. Byl označen jako člen tzv. Gülenova hnutí (Hizmet), které bylo obviněno z plánování neúspěšného vojenského převratu, jenž započal dne 15. 7. 2016, nejprve ztratil svoji práci, následně byl obviněn a zatčen, v roce 2018 bylo jeho zbavení osobní svobody ukončeno, žalobce však stále čekal na finální verdikt trestních soudů a byla mu uložena také omezující opatření jako zákaz cestování, proto žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem. Ve vlasti mu hrozí odsouzení k šesti letům a třem měsícům odnětí svobody, přestože využil opravné prostředky, aby toto rozhodnutí zvrátil. Bezprostředním důvodem k opuštění vlasti byla obava, že verdikt bude tureckými soudy potvrzen a on bude znovu zbaven osobní svobody. Zanechal proto v Turecku manželku a děti a dne 5. 11. 2020 uprchl do Řecka s nadějí, že až bude v bezpečí, podaří se mu do bezpečí dostat i svou rodinu. Do protokolu několikrát jasně uvedl, že je pronásledován z politických důvodů, neboť je považován za člena Gülenova hnutí.
3. Žalobce se dle svého tvrzení domníval, že v Řecku požádal o mezinárodní ochranu, zjevně však obdržel tzv. policejní příkaz (tj. dokument, který policie vystaví občanovi třetí země, který nelegálně přicestoval na území Řecka poté, co byl zajištěn; obvykle se jedná o přikázání povinnosti opustit zemi v určitém čase; nicméně dokud je policejní příkaz platný, nemůže být zajištěn ani deportován do země původu). Žalobce tento policejní příkaz měl u sebe a doložil jej do správního spisu. Nejspíše se tedy mýlil – pouze projevil svou vůli na policii a byl mu vydán policejní příkaz. Tomu by ostatně nasvědčovala i skutečnost, že není veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v Řecké republice.
4. Dále žalobce namítal nedostatky azylového řízení v Řecku a nepříznivé materiální podmínky přijetí uprchlíků.
5. Žalovaný dle žalobce v rámci správního řízení nepostupoval nestranně, jeho otázky byly pokládány a v protokolech zapsány v rozporu s § 3 ve spojení s § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“). Rovněž jsou zapsány vnitřně rozporně, zřejmě v nich není zaznamenána veškerá komunikace mezi úřední osobou, resp. tlumočnickem, a žalobcem, otázky pokládané žalobci jsou mnohdy sugestivní či mimo rozsah pravomoci žalovaného. Rozpor se základními zásadami činnosti správního orgánu žalobce spatřoval v otázkách na jeho jazykovou vybavenost, která je irelevantní – otázka je mimo rozsah pravomoci žalovaného. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uměle konstruoval závěr, že motivy žalobce jsou pouze ekonomické, přitom žalobce jasně uvedl politické důvody svého útěku z Turecka a do protokolu definoval spíše špatné materiální podmínky přijetí v Řecku. Žalovaný pominul skutečnost, že žalobce uvádí, že je uprchlíkem a chce zajistit bezpečí a důstojné podmínky sobě a své rodině – po několika měsících v Řecku se pro žalobce takovou zemí stalo Švýcarsko, neboť v zemi se nachází rovněž jeho bratr. Jeho existenci žalovaný pomíjí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mylně dospěl k závěru, že žalobce v Řecku cíleně nepožádal o mezinárodní ochranu, ačkoliv z protokolu vyplývá, že se žalobce domníval, že je v Řecku veden jako žadatel. Je pravdou, že žalobce v Řecku dostal příkaz k opuštění území (který ho opravňoval v Řecku pobývat, aniž by byl zajištěn nebo vyhoštěn po dobu jeho platnosti), není však zřejmé, proč byl okamžitě zařazen do Schengenského informačního systému se zákazem pobytu – nelze se domnívat, že s žalobcem proběhlo standardní řízení o navrácení, v němž by Řecko posuzovalo, zda navrácení žalobce neznamená porušení zásady *non-refoulement*. Žalovaný

pouze opatřil kopie policejních dokumentů, které jsou součástí spisu, nicméně dále je jako podklady pro vydání rozhodnutí nevyhodnotil.

6. Dále žalobce namítal, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že předání do Turecka nebude moci být realizováno. Tento závěr nemá oporu ve správním spise – žalobce hned na několika místech rozhodné skutečnosti žalovanému tvrdil (zejména politické důvody svého trestního stíhání).
7. Žalobce namítal, že je uprchlíkem, přičemž jej nelze vyhostit do Turecka, neboť to by bylo v rozporu se zásadou *non-refoulement* zakotvenou v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
8. Podle žalobce je nepřiměřená délka jeho zajištění (90 dnů). Důvody uvedené žalovaným popírají zásadu individualizace správního řízení, nevycházejí ze správního spisu a stanovená doba není vzhledem ke skutkovým okolnostem přiměřená. Správní spis prokazatelně obsahuje žádost o zjištění totožnosti žalobce, kopii jeho občanského průkazu a výpisy z informačních systémů. O identitě žalobce tudíž nemůže být pochyb, správní orgány nemusí kontaktovat Interpol. Doba vystavení náhradního cestovního dokladu se nemůže pohybovat v rozmezí 40 – 60 dnů, neboť správní orgány mají k dispozici vyplněný formulář a občanský průkaz žalobce, vystavení náhradního dokladu může v takovém případě trvat v řádu několika dnů, rozhodně ne však několika desítek dnů.
9. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.
10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na argumentaci obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
12. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 24. 1. 2021 vykonávala policejní hlídka hlídkovou činnost a všimla si žalobce, který šel z magistrály na chodník před Fantovu budovu na Wilsonově ulici v Praze. Hlídka jej upozornila, že se nesmí pohybovat v prostoru magistrály, a ztotožnila jej předloženým tureckým občanským průkazem. Byla u něj zjištěna výstraha (z důvodu: nežádoucí cizinec). Žalobce byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Při podání vysvětlení dne 25. 1. 2021 žalobce žalovanému mimo jiné uvedl, že z Turecka vycestoval 5. 11. 2020 lodí do Řecka, kde ho chytila policie. Byl s ním sepsán nějaký protokol a byl puštěn. Řecká policie mu sdělila, že od nich dostal nějaký dokument, na který se mohl po Řecku pohybovat šest měsíců. V Řecku požádal o azyl. Nikdo ho nekontaktoval, přestože na sebe předal telefonní číslo. V lednu se rozhodl, že již nemá dostatek finančních prostředků, a chtěl požádat o azyl v jiné zemi EU. V Turecku má rodinu, kterou chtěl také dostat do Evropy. Z Řecka odcestoval nákladním autem spolu s nějakými Afghánci, které potkal v parku v Řecku. Měl v plánu cestovat nákladním autem do Itálie a z Itálie do Švýcarska. Švýcarsko bylo jeho cílem, protože tam má bratra. Žalobce bohužel nasedl do špatného nákladního auta, vlezl pod plachtu na parkovišti do zadní části nákladního auta, řidič o něm nevěděl. Netuší, kudy to auto jelo, když zůstalo stát někde na čerpací stanici, žalobce a Afghánci vystoupili a poté se rozdělili. Žalobce šel sám pěšky a přišel do Brna. Vlakem pak jel do

Prahy a měl v plánu pokračovat vlakem do Německa. Vlak jel později, šel se proto projít před nádraží, kde ho kontrolovala a zajistila policie. Nechce žádat o azyl v ČR, ale až ve Švýcarsku nebo Německu. V Řecku všichni žádají o azyl jen proto, že to je taková přestupní stanice. Je to tam špatné.

13. K dotazům žalovaného žalobce sdělil, že neví, že ho Řecko označilo jako osobu vyhoštěnou se zákazem vstupu. Policista ho v Řecku vyslýchal v turečtině. Byl dotazován, zda tam chce zůstat, a tak řekl, že ano. Není si jist, zda tam požádal o azyl. Je možné, že s ním bylo vedeno nějaké řízení a pak dostal ten papír, aby vycestoval do 6 měsíců. Česká republika není cílem jeho cesty, nikoho tady nemá a nezná. Do Řecka se vracet nechce. Z Turecka utekl z politických důvodů. Pracoval tam jako státní úředník. Z důvodu smýšlení a vystupování proti vládě byl 17 měsíců vězněn a dostal 6 let vězení, ale po 17 měsících byl propuštěn. Je ženatý a má dvě děti ve věku 9 a 11 let. Manželka je doma s dětmi v Turecku, nemá tam potíže s úřady. Žalobci ve vycestování brání politické důvody a je si jistý, že bude zavřený a neměl by práci. Je v Turecku považován za člena organizace Gülenova hnutí – osoby, co údajně stojí za pučem v roce 2016. Za cestu do EU žalobce zaplatil asi 4 000 EUR. V současné době má u sebe asi 250 až 300 EUR, víc peněz nemá. Nezůstal v Řecku, protože je tam hodně lidí bez práce a žalobce tam neviděl budoucnost pro sebe a svou rodinu. Chápe, že Řecko je Evropa. Netvrdí, že ta země porušuje nějaké právní věci, ale není v dobré ekonomické situaci. Ostatní země EU jsou na tom dobře. Nejlépe je v Německu a ve Švýcarsku. Z Řecka utekl, protože tam není práce, je tam hodně uprchlíků. V Evropě se chtěl usadit a přivést sem svou rodinu. Je si vědom, že v České republice je oprávněn pobývat pouze s platným cestovním dokladem.
14. Dne 25. 1. 2021 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3. a 4. zákona o pobytu cizinců. Následně žalovaný provedl výslech, kde žalobce vypovídal obdobně jako při podání vysvětlení před žalovaným. Ministerstvo vnitra následně vydalo závazné stanovisko ze dne 25. 1. 2021 ev. č. ZS51843, podle něhož vycestování žalobce do Turecké republiky je možné. Žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 25. 1. 2021 č. j. KRPA-22260-18/ČJ-2021-000022-ZSV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu a o přiznání odkladného účinku této žádosti. Usnesením žalovaného ze dne 18. 2. 2021 č. j. KRPA-22260-43/ČJ-2021-000022-ZSV této žádosti nebylo vyhověno. Toto usnesení žalobce rovněž napadl odvoláním, o němž dle správního spisu patrně dosud nebylo rozhodnuto.
15. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 1. 2021 č. j. KRPA-22260-20/ČJ-2021-000022-ZSV byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců; doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
16. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států. Tím je informační systém vytvořený státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích, za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na

území smluvních států [srov. § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců] – tzv. Schengenský informační systém (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2021 č.j. 6 Azs 354/2020-27).

17. Soud vychází z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu – i když žalovaný již vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce (proti němuž bylo v daném případě podáno odvolání spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu a s žádostí o přiznání odkladného účinku žádosti, přičemž tyto žádosti byly zamítnuty usnesením žalovaného ze dne 18. 2. 2021, proti němuž žalobce rovněž podal odvolání – výsledek odvolacího řízení dosud nelze předjímat), nelze v následně vydaném rozhodnutí o zajištění žalobce pouze odkázat na odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění a spolehnout se na tam učiněné závěry, ale je třeba posoudit, zda je vyhoštění žalobce možné, a to především z hlediska dodržení principu *non-refoulement* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016 č.j. 5 Azs 7/2016-22). Správní orgány (a soudy v rámci přezkumu rozhodnutí správního orgánu o zajištění či jeho prodloužení) jsou povinny zabývat se podmínkami pro realizaci správního vyhoštění cizince. Při tomto posouzení mohou nepochybně vycházet ze skutečností zjištěných v řízení o správním vyhoštění, ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince vydaného podle § 120a zákona o pobytu cizinců a ze své úřední praxe (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016 č.j. 5 Azs 5/2016-52, ze dne 13. 5. 2016 č.j. 5 Azs 228/2015-64 nebo ze dne 6. 3. 2019 č.j. 7 Azs 366/2018-30).
18. Soud konstatuje, že žalovaný těmito požadavkům v žalobou napadeném rozhodnutí bezezbytku dostál. V této souvislosti lze odkázat na str. 3 rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce, kde žalovaný výstižně shrnul, že žalobce porušuje právní předpisy, důkazem čehož je uložené opatření Řecka, na základě něhož je žalobce evidován v informačním systému smluvních států (Schengenském informačním systému) od 8. 11. 2020 do 8. 11. 2023, kdy byl žalobci uložen zákaz na 3 roky do schengenského prostoru. Žalobce nerespektuje opatření Řecka, sám uvedl, že na území Řecka přicestoval bez cestovního dokladu a s cílem dostat se za starším bratrem do Švýcarska, který tam je žadatelem o azyl. V Řecku byl policií zajištěn a vyhoštěn. Na začátku protokolu žalobce uvádí, že utekl z Turecka z politického důvodu. V Řecku byl i dle dokladů, které má u sebe, vyhoštěn za neoprávněný pobyt. Žalobce v Řecku cíleně nepožádal o azyl, ale chce tak učinit až v Německu či Švýcarsku, a to jen z ekonomických důvodů. Z Řecka cestoval ve skrytu na nákladním autě. Po cestě přisedal a cestovat chtěl do Švýcarska, ale auto jelo jiným směrem. Následně se dostal přes Slovensko do ČR, kde vysedl na čerpací stanici u Brna. Tam zakoupil jízdenku na vlak a přicestoval do Prahy, chtěl dále pokračovat do Německa, ale byl kontrolován a zajištěn. Po celou dobu věděl, že na cestování a pobyt potřebuje platný cestovní doklad a oprávnění k pobytu. Ani jeden doklad k tomuto nemá. Z jeho jednání je patrné, že pokud nedocestuje tam, kam chce, tak nic respektovat nehodlá. Jeho cílem je Švýcarsko. V Řecku o azyl nepožádal a rovněž tam nechtěl zůstat z důvodu, že je to tam špatné ekonomicky. Má zjištěno, že ekonomicky je to dobré v Německu a ve Švýcarsku. Je to jediný důvod, proč nezůstal v Řecku. Chce pak postupně přesunout i svou manželku a děti do státu, kde bude pro něj práce. Z jeho jednání je patrné, že hrozí možnost útěku a nedodržení opatření mu uložených. Žalobce nerespektuje opatření řeckých orgánů a i přes svoje vyhoštění se dále vydává hlouběji do schengenského prostoru s jasným cílem – územím Švýcarska, kde je dle jeho vyjádření dobře ekonomicky. Dle jeho vyjádření v Řecku jsou dodržovány zákony, ale je na tom špatně ekonomicky, a tak tam nechtěl zůstat. To je jeho jediný důvod. Žalovaný podotkl, že pokud je někdo politicky

pronásledován, učiní vše pro to, aby před tímto pronásledováním uprchl. V případě žalobce je patrné, že uprchl do Řecka, tedy do demokratické země, kde mu nic nebránilo požádat o azyl.

19. Městský soud v Praze se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje. Pokud by žalobce skutečně byl v Turecku politicky pronásledován, nepochybně by v první bezpečné zemi, tedy v Řecku, požádal o azyl. Tam o azyl zjevně nepožádal, což ostatně připustil v rámci podání vysvětlení a výsledku před žalovaným („Byl jsem dotazován, zda tam chci zůstat, a tak jsem řekl, že ano. Nejsem si jist, že tam jsem požádal o azyl. Je možné, že se mnou bylo děláno nějaké řízení a pak jsem dostal ten papír, abych vycestoval do 6 měsíců. ... Mám pocit, že jsem nikde o azyl nežádal. Měl jsem pocit, že v Řecku.“). I kdyby se však čistě teoreticky domníval, že v Řecku o azyl skutečně požádal, jak namítal v žalobě, nic to nemění na jeho zjevném záměru vycestovat do Švýcarska a tam (popř. v Německu) požádat o azyl a žít tam. Namítá-li žalobce systémové nedostatky řeckého azylového systému a nepříznivé materiální zabezpečení žadatelů o azyl v Řecku, zdejší soud (kromě toho, že žalobce před žalovaným jako důvod odchodu z Řecka uvedl toto: „Jen z důvodu, že tam není práce. Je tam hodně uprchlíků.“) podotýká, že žalobce nepodal žádost o azyl ani v jakékoliv jiné zemi než v Řecku. Naopak z jeho vyjádření je jednoznačné, že požádat o azyl hodlá pouze v Německu nebo ve Švýcarsku, tedy v zemích, které sám označil za země v nejlepší ekonomické situaci v Evropě. Proto je bližší zkoumání podmínek řeckého azylového systému v nyní posuzovaném případě bezpředmětné.
20. Podle závěru soudu je z jednání žalobce evidentní, že nebyl politicky pronásledován a důvody odchodu z vlasti jsou čistě ekonomické. K dalším žalobcovým námitkám soud uvádí alespoň stručně následující.
21. Není zřejmé, jak konkrétně měl žalovaný pochybit při kladení otázek žalobci v rámci podání vysvětlení a jeho výpovědi v rámci řízení o správním vyhoštění. Z tvrzení žalobce není zřejmé (žalobce neuvedl žádný konkrétní příklad), proč žalovaný nepostupoval nestranně, proč jeho otázky měly být pokládány a v protokolech zapsány v rozporu s § 2 a § 3 správního řádu, vnitřně rozporně (či že by s odpověďmi mělo být manipulováno) a proč v nich zřejmě není zaznamenána veškerá komunikace s úřední osobou, resp. tlumočnickem, a žalobcem. Stejně tak se z tvrzení žalobce nepodává, které konkrétní otázky žalovaného měly být sugestivní či mimo rozsah pravomoci žalovaného. Otázky „Chápete, že Řecko je Evropa?“, „Máte tedy pocit, že Řecko nedodrжуje stejné právní normy jako ostatní smluvní státy EU“ a „Která evropská země je podle vás v dobré ekonomické situaci?“ pak soud nepovažuje za sugestivní či manipulativní – žalovaný je položil zcela logicky v situaci, kdy žalobce jednak uvedl, že z Turecka odešel z politických důvodů, jednak konstatoval, že v Řecku je hodně lidí bez práce a neviděl by tam budoucnost pro sebe a svou rodinu.
22. Závěr, že motivy žalobce jsou pouze ekonomické a že žalobce nebyl politicky pronásledován, je výsledkem logické, srozumitelné a přesvědčivé úvahy žalovaného plynoucí z jednání žalobce i z jeho tvrzení přednesených před žalovaným. Na zákonnosti napadeného rozhodnutí nemění nic ani žalobcem tvrzená existence jeho bratra, který má žít ve Švýcarsku. I kdyby to byla pravda, stále je z žalobcova chování (protiprávní vstup do schengenského prostoru, opuštění Řecka a vůle požádat o mezinárodní ochranu jedině v Německu či Švýcarsku, tedy v zemích, jež žalobce považuje za ekonomicky nejvyspělejší v Evropě) evidentní, že důvody jeho vycestování z Turecka nebyly politické, nýbrž ekonomické. Žalobce taktéž namítal, že žalovaný opomněl žalobcovo tvrzení, že je

uprchlíkem. K tomu soud sděluje, že žalobcovo tvrzení, že je uprchlíkem, ještě automaticky neznamená, že skutečně uprchlíkem je. Dosud zjištěné skutečnosti nasvědčují opaku. Není pak zřejmé, jak přesně mělo nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobit, že žalovaný nevyhodnotil řecké policejní dokumenty jako podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaným zjištěný skutkový stav dostatečně odůvodňuje zajištění žalobce v souladu s § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a není zřejmé, jak by další vyhodnocení řeckých policejních dokumentů na tomto závěru mohlo cokoliv změnit. Lze připustit, že argumentace žalovaného o tom, že žalobce není jazykově vybaven, nesvědčí ve prospěch závěru o důvodnosti zajištění žalobce; na druhou stranu tato argumentace, byť ji lze označit za nadbytečnou, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť ostatní důvody rozhodnutí v soudním přezkumu bez potíží obstojí. Žalobou napadené rozhodnutí bylo odůvodněno zcela dostatečně a žalovaný nikterak neporušil § 68 odst. 3 správního řádu, jak bez bližších důvodů namítal žalobce. Ani této námitce proto nelze přisvědčit.

23. Jak je uvedeno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019 č.j. 2 Azs 379/2017-48, „posouzení důvodů znemožňujících vycestování (...) v rámci řízení o zajištění cizince je předběžné a subsidiární. K tomu lze blíže poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 151/2018 – 28, v němž bylo konstatováno, že „[j]akkoliv lze se stěžovatelem v obecné rovině souhlasit, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince, nelze přehlížet smysl řízení o zajištění, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, jsou-li překážky vycestování správnímu orgánu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li v řízení najevo (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010 - 150). V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti vyhoštění.“ Přílehlavými jsou i závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 2 Azs 281/2016 – 50: „...předmětem žalobního přezkumu nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž rozhodnutí o zajištění pro účely správního vyhoštění. (...) Správní orgán se má zabývat pouze otázkou, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150).“
24. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č.j. 7 Azs 366/2018-30) plyne, že úkolem žalovaného „je posoudit, zda existuje možnost, že cizinec nebude moci být za žádných okolností navrácen do země původu, a to bez zdlouhavého obstarávání si důkazů či komplikovaného prokazování skutkových tvrzení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2016, 5 Azs 228/2015 - 63, ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013 - 35, ze dne 27. 2. 2019, 7 Azs 340/2018 - 35). Objeví-li se zřejmé skutečnosti (jako např. vypuknutí ozbrojeného konfliktu na území domovského státu, atp.), nebo zajišťovaný cizinec předloží takové tvrzení či důkazy, z nichž bude vyplývat, že jeho návrat do země původu nelze realizovat, žalovaná není oprávněna zajištění provést; v opačném případě rozhodne o zajištění (nebo o jeho prodloužení).“
25. Žalovaný plně dostal své povinnosti předběžně posoudit důvody znemožňující vycestování. Z žalobcových tvrzení však neplyne, že by možnost realizace jeho vyhoštění byla vyloučena. Naopak je zřejmé, že realizace jeho vyhoštění je přinejmenším potenciálně možná. I kdyby pak skutečně proti žalobci v Turecku probíhalo trestní stíhání (což mají prokazovat dokumenty v tureckém jazyce bez úředního překladu do českého jazyka), ze

shora uvedených důvodů je patrné, že žalobcovy vyhoštění není vyloučeno. Nelze proto přisvědčit žalobcově námitce, že vyhoštěním žalobce dojde k porušení zásady *non-refoulement* plynoucí z čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

26. Soud dodává, že žalovaný kromě výše uvedených skutečností opřel svoje rozhodnutí i o závěry závazného stanoviska ze dne 25. 1. 2021 ev. č. ZS51843, podle něhož vycestování žalobce do Turecké republiky je možné. Na základě tohoto závazného stanoviska žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 25. 1. 2021 č. j. KRPA-22260-18/ČJ-2021-000022-ZSV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na dobu jednoho roku.
27. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění pak nelze přezkoumávat, zda Řecko žalobce zařadilo do informačního systému smluvních států (Schengenského informačního systému) oprávněně. V nyní posuzovaném případě se z okolností věci nepodává, že by tak řecká strana učinila excesivně či protiprávně – ani žalobce pak nepopřel, že v tomto informačním systému evidován je, přičemž nevyloučil, že mohl dostat tzv. policejní příkaz, na jehož základě byl povinen Řecko opustit, a současně si byl vědom, že na území dalších států schengenského prostoru nemůže vstoupit bez odpovídajícího pobytového oprávnění, přesto tak (ukryt v nákladním autě) učinil a cestoval dále po Evropě.
28. Žalovaný pro účely rozhodnutí o zajištění žalobce v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Již z tohoto důvodu soud neprováděl dokazování žalobcem navrženými dokumenty (jež měly prokázat zejména to, které přesně dokumenty žalobce obdržel od řeckých orgánů, dále stav řeckého azylového systému informace o trestním stíhání žalobce v Turecku a o Gülenově hnutí), neboť to by v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění žalobce bylo nadbytečné.
29. Doba trvání zajištění na 90 dnů byla dle závěru soudu přiměřená. Žalovaný tuto dobu odůvodnil (viz str. 7 – 8 napadeného rozhodnutí) tak, že vzhledem k tomu, že žalobce svůj cestovní doklad, jak uvedl, nikdy neměl, je nutno pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit cestovní doklad náhradní. Musí dojít k ověření totožnosti žalobce – za tím účelem bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na základě čehož může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný k realizaci vyhoštění. K tomuto účelu bude s žalobcem sepsována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána Ředitelství služby cizinecké policie. Tento orgán na základě podané žádosti vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými doklady (fotografie, žádost o ověření totožnosti a žádost o vydání náhradního cestovního dokladu) na zastupitelský úřad dotčené země. Posléze je správní orgán nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Je nutné si uvědomit, že tato doba se odvíjí od cizincem poskytnutých informací v rámci sepsování žádosti o ověření totožnosti, kdy cizinec uvádí nejen základní údaje o své osobě, ale i o rodinných příslušnících, místě narození, o místech pobytu a ostatních údajích souvisejících s ověřením jeho totožnosti. Žalovaný rovněž přihlédl k době nutné pro zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o jeho vzetí zpět, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. Žalovaný proto shrnul, že doba zajištění na 90 dnů je přiměřená, a podotkl, že v současné situaci (pandemie COVID-19) je nutné také přihlížet k případným složitostem při zajištění

letu do domovského státu, kdy v době zajištění je letecký provoz do Turecka možný, ale je těžké odhadnout, zda bude možné do Turecka létat v době, kdy bude vyhotoven náhradní cestovní doklad.

30. Městský soud v Praze toto odůvodnění považuje za dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé. Pokud žalobce namítá, že ověření jeho totožnosti není třeba, neboť součástí spisu je žádost o zjištění totožnosti žalobce, kopie jeho občanského průkazu a výpisy z informačních systémů, soud konstatuje, že to neznamená, že je možné upustit od ověření žalobcovy totožnosti. České orgány veřejné moci nemohou ověřit např. to, že žalobcem předložený občanský průkaz je skutečně pravý či zda v něm uvedená totožnost opravdu odpovídá reálné identitě žalobce. Nadto z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že v rámci sepisování žádosti o ověření totožnosti je třeba uvést i další údaje, které z žalobcem odkazovaných dokumentů obsažených ve správním spise bezpečně neplynou (např. informace o jeho rodinných příslušnících, místech pobytu atd.). Žalobce pak dle svého tvrzení dosud žádný cestovní doklad neměl. Stanovením doby trvání zajištění na 90 dnů tak žalovaný neporušil zásadu individuálního posouzení každé věci. K tomu lze podotknout, že soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že cizincům, kteří nemají cestovní doklad, je v případě zajištění za účelem správního vyhoštění běžně stanovena doba trvání zajištění na 90 dnů (přičemž často dochází i k jejímu prodloužení, jestliže se cestovní doklad a realizaci vyhoštění v této lhůtě nepodaří zajistit), srov. např. případy řešené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2021 č.j. 5 Azs 279/2018-23, ze dne 19. 1. 2021 č.j. 6 Azs 354/2020-27, ze dne 15. 1. 2021 č.j. 7 Azs 279/2020-49, ze dne 10. 12. 2020 č.j. 7 Azs 110/2020-22, ze dne 12. 11. 2020 č.j. 3 Azs 377/2019-25 nebo ze dne 22. 10. 2020 č.j. 10 Azs 266/2020-24. Zvolená délka zajištění proto není nepřiměřená.
31. Vzhledem ke shora uvedenému neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, a žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně